

Sygn. akt: II AKa 142/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Marcin Ciepela
Sędziowie	SSA Grzegorz Wątroba SSO del. Rafał Doros (spr.)
Protokolant	Mateusz Dejas

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Częstochowa – Południe w Częstochowie Krzysztofa Kierata
po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2021 r. sprawy

D. K., s. M. i U., ur. (...) w R., oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.
i inne

M. S., s. Z. i Z., ur. (...) w C., oskarżonego art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 18 stycznia 2021 roku, sygn. akt II K 86/20

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Grzegorz Wątroba SSA Marcin Ciepela SSO del. Rafał Doros

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 142/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 18 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 86/20

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Uzupełniające wyjaśnienia oskarżonego M. S.	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części w jakiej zaprzeczał swojemu udziałowi w przypisanym mu przestępstwie z powodów opisanych szerzej w rubryce 3.2 formularza.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut obrońcy oskarżonego D. K. - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony D.K.dopuścił się zarzucanego mu czynu z punktu II aktu oskarżenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się bezzasadny. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź z niepełności postępowania dowodowego bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw		

obowiązujących przy ocenie dowodów, wynikających z art. 7 k.p.k.

W rozpoznawanej sprawie obrońca oskarżonego sformułował zarzut w sposób bardzo ogólny. Z uzasadnienia apelacji można wywnioskować, że jej autor błąd w ustaleniach faktycznych wywodzi z przekroczenia przez sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów. Kwestionuje bowiem w uzasadnieniu środka odwoławczego przeprowadzoną przez sąd meriti ocenę dowodów. Przy czym w ocenie sądu odwoławczego zarzuty obrońcy stanowią w istocie polemikę z oceną i ustaleniami sądu I instancji. Nie zawierają bowiem argumentów, które można skutecznie przeciwstawić ocenie i ustaleniom poczynionym przez ten sąd.

Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i wyczerpujący. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, którym dowodom dał wiarę, a którym odmówił wiarygodności i z jakiego powodu.

Sąd odwoławczy podkreśla, że obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi przy tym wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i

doświadczenia życiowego. O przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów można mówić tylko wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności), bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów).

Sąd I instancji ocenił zebrane dowody w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego.

Skarżący eksponuje okoliczność, że oskarżony D.K. nie przyznawał się do popełnienia czynu z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na szkodę pokrzywdzonego D. C.. Przy czym jego zdaniem pozostałe dowody nie były wystarczające do uznania sprawstwa oskarżonego. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić.

Należy podkreślić, że pokrzywdzony D. C. w sposób konsekwentny i stanowczy zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie przed sądem I instancji wskazywał, że rozboju z użyciem noża na jego szkodę dokonali oskarżeni D. K. oraz M. S.. Przy czym pokrzywdzony wskazywał na wiodącą rolę oskarżonego D. K., który osobiście zadał mu cios nożem, a następnie groził mu jego ponownym użyciem, przykładając mu nóż w okolice szyi. Pokrzywdzony wskazał, że działania D. K. spotkały się nie tylko z aprobatą ze strony M. S., ale ten również żądał od niego wydania pieniędzy i groził mu. W tej zasadniczej z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych części zeznania pokrzywdzonego były bardzo konsekwentne. Rozbieżności, które

pojawiły się na etapie rozprawy przed sądem I instancji dotyczyły okoliczności drugorzędnych, poprzedzających akt agresji. Sąd odwoławczy w pełni podzielił stanowisko sądu I instancji, który ocenił zeznania pokrzywdzonego w przedmiocie owych rozbieżności za przekonujące. Trzeba podkreślić, że pokrzywdzony nie tylko nie miał żadnego interesu aby fałszywie pomawiać oskarżonych, a wręcz przeciwnie gdyby tak uczynił mógłby obawiać się ich reakcji. Także niewątpliwy fakt znajdowania się pokrzywdzonego w stanie nietrzeźwości w czasie zdarzenia nie wpłynął na pozytywną ocenę jego stanowczych zeznań. Sytuacja, w jakiej się znalazł pokrzywdzony, a w szczególności fakt, że otrzymał cios nożem w nogę i wymagał pomocy lekarskiej z całą pewnością nie była dla niego zwyczajna. Dlatego pomimo znajdowania się w stanie nietrzeźwości dobrze zapamiętał osoby, które znał, a które wyrządziły mu krzywdę. Jeszcze przed otrzymaniem pomocy medycznej opowiedział o sprawcach zdarzenia świadkowi L. S.. W tym zakresie jego zeznania znajdowały potwierdzenie w zeznaniach L. S., które ten złożył w postępowaniu przygotowawczym. Sąd odwoławczy w całości podzielił ocenę zeznań L. S. dokonaną przez sąd I instancji. Oczywiście z powodów wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, które sąd odwoławczy w całości podzielił nie zasługiwały na wiarę wykrętne i nieprzekonujące zeznania jakie L. S. złożył na rozprawie. Całkowicie gołosłowne, bowiem pozbawione podstaw były sugestie zawarte w apelacji obrońcy o możliwych naciskach na świadka L. S..

Sąd I instancji, mając między innymi na uwadze zeznania świadków K. K. i M. B. słusznie ocenił, że świadek L. S. złożył na etapie śledztwa zeznania w sposób spontaniczny i zgodny z prawdą.

Zeznania pokrzywdzonego D. C. znajdowały także częściowe potwierdzenie w niekwestionowanej opinii sądowo – lekarskiej oraz w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego.

Na tle wyżej wskazanych dowodów wyjaśnienia oskarżonego D.K. były niekonsekwentne i nieprzekonujące. Oskarżony bowiem raz twierdził, że nie pamiętał czy spotkał w dniu zdarzenia pokrzywdzonego, raz że tego nie wyklucza. Zaslaniał się niepamięcią i stanem nietrzeźwości.

W ocenie sądu odwoławczego sąd I instancji nie dopuścił się błędów przy ocenie materiału dowodowego, który był kompletny i wyczerpujący. Na tej podstawie dokonał słusznych i prawidłowych ustaleń faktycznych, a zarzut apelacji obrońcy oskarżonego D.K. stanowił jedynie nieudolną polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu meriti.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. K. od zarzutu popełnienia czynu z punktu II aktu oskarżenia oraz o zmniejszenie wymiaru kary.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek był niezasadny z powodu, dla których sąd odwoławczy nie uwzględnił zarzutu obrońcy.

Wobec nieuwzględnienia zarzutu obrońcy Sąd odwoławczy nie znalazł także podstaw do modyfikacji na korzyść oskarżonego wymiaru kary.

Orzeczona w punkcie 1 zaskarżonego wyroku za ciąg przestępstw kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową. Sąd odwoławczy podzielił argumenty sądu I instancji przemawiające za wysokością orzeczonej kary pozbawienia wolności, za wyjątkiem stwierdzenia o nagminności rozboju z użyciem noża jako okoliczności obciążającej. Sąd nie wykazał bowiem na podstawie jakich danych stwierdził nagminność tego typu przestępstwa.

Trzeba natomiast zwrócić uwagę, że oskarżony dopuścił się w ramach przypisanego mu ciągu przestępstw dwóch czynów na szkodę różnych pokrzywdzonych. Każdorazowo działał posługując się nożem. Przy czym dokonując rozboju na szkodę pokrzywdzonego D. C. ugodził nożem pokrzywdzonego w lewe udo, powodując obrażenia ciała pokrzywdzonego, skutkujące naruszeniem prawidłowych czynności narządu ciała na okres poniżej 7 dni. Stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego był w ocenie sądu odwoławczego wysoki. Stopień winy oskarżonego także należało ocenić jako wysoki. Zważyć trzeba, że oskarżony był uprzednio karany za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k.

Także właściwości i warunki osobiste oskarżonego nie były korzystne. Oskarżony jest osobą

uzależnioną od alkoholu. W okresie, w którym popełnił przypisane mu czyny pozostawał bez pracy.

Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonego karę bliską dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Nie ma najmniejszych podstaw do uznania jej za rażąco niewspółmiernie surową.

Także orzeczony wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody był naturalną konsekwencją czynu, którego oskarżony dopuścił się na szkodę D. C.. Orzeczony obowiązek terapii uzależnień wynika z faktu, że oskarżony jest osobą uzależnioną od alkoholu i przypisanych mu czynów dopuścił się pod jego wpływem, w związku z uzależnieniem. Wobec treści opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 158-159) zostały spełnione wszystkie przesłanki do orzeczenia ww. środka zabezpieczającego.

3.2.

Zarzut obrońcy oskarżonego M. S. naruszenia przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez niezasadne zdeprecjonowanie wyjaśnień oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu oraz wskazywał, że był w dniu 12 czerwca 2020 r. wraz z D.K. w okolicach kładki na rzece S. w C. jednak nie uczestniczył w rozboju,

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez zdeprecjonowanie wyjaśnień oskarżonego, w zakresie w jakim nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu oraz danie wiary zeznaniom pokrzywdzonego

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

D. C. choć zawierały szereg rozbieżności i nieścisłości, a także pominięcie okoliczności, że D. C. był w dacie zdarzenia pod wpływem znacznej ilości alkoholu, co mogło mieć istotne znaczenie dla jego zdolności spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania przebiegu zdarzenia,

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań pokrzywdzonego D. C. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, iż przedstawiał przebieg zdarzenia konsekwentnie i wiarygodnie, że jego zeznania są logiczne

i spójne podczas gdy prawidłowa analiza i ocena dowodu powinna prowadzić do wniosku, że zeznania złożyła osoba uzależniona od alkoholu, a prezentowana przez nią wersja wydarzeń stoi w wyraźnej opozycji do zasad doświadczenia życiowego oraz wyjaśnień oskarżonego M. S.,

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć istotnych wątpliwości dotyczących zarzucanego mu czynu, podczas gdy jedynym dowodem obciążającym oskarżonego były zeznania D. C., który w dacie zdarzenia był pod wpływem znacznej ilości alkoholu, a jego relacje budzą poważne wątpliwości i nie korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego M. S. oraz z zeznaniami świadków,

- art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie przez sąd z urzędu przeprowadzenia dowodów zmierzających do ustalenia wiarygodności zeznań D. C., a w szczególności poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunku retrospektywnego oraz

	nie przesłuchanie w charakterze świadków M. K. i S. Ł. na okoliczność ustalenia przebiegu interwencji z dnia 12 czerwca 2020 r.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obrazy art. 7 k.p.k., 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. okazał się niezasadny. Sąd I instancji prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Nie uchybił przy tym zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Słusznie odmówił wiarygodności niekonsekwentnym i niespójnym wyjaśnieniom oskarżonego M. S.. Oskarżony był bowiem konsekwentny jedynie w zakresie w jakim nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu. W pozostałych aspektach zmieniał wyjaśnienia. Początkowo w ogóle zaprzeczał aby w dniu 12 czerwca 2020 roku widział się z oskarżonym D. K.. Podkreślił, że był to kolejny dzień z rzędu, w którym spożywał alkohol i był mocno nietrzeźwy – cyt. „była kumulacja, trochę mnie przydzumiło” (k. 90). Później na rozprawie przyznał, że był wówczas w towarzystwie współoskarżonego (k. 344), ale nie uczestniczył w zdarzeniu. Wyjaśnił, że to współoskarżony D. K. rozmawiał z pokrzywdzonym na temat pieniędzy, które rzekomo pokrzywdzony był mu winien. Widział krew na nodze pokrzywdzonego ale nie miał ze zdarzeniem nic wspólnego. Opisał dość szczegółowo przebieg wydarzeń, co stało w opozycji do jego wcześniejszych wyjaśnień. Nie sposób było nie zauważyć, że oskarżony zmienił		

wyjaśnienia pod wpływem przebiegu procesu, dostosowując linię obrony do znajomości poszczególnych dowodów. Należy podkreślić, że z wyjaśnień D. K. wynikało, że w dniu 12 czerwca 2020 r. był w towarzystwie M. S..

Zdecydowanie bardziej wiarygodne i w zasadniczej części spójne oraz konsekwentne były zeznania pokrzywdzonego D. C.. Pokrzywdzony od początku stanowczo utrzymywał, że oskarżony M. S. uczestniczył w rozboju, grożąc mu obok współoskarżonego D. K. i domagając się od niego pieniędzy. Pokrzywdzony nie miał powodów aby pomawiać nieprawdziwie oskarżonego, a wręcz przeciwnie, co wynika po części z jego zeznań mógł się obu oskarżonych obawiać.

Nie jest prawdą co twierdzi obrońca oskarżonego w złożonej apelacji, że dowód z zeznań D. C. zawierał szereg rozbieżności i nieścisłości. Pokrzywdzony zeznawał konsekwentnie w zakresie w jakim wskazał sprawców i przebieg rozboju. Jedynie w części dotyczącej okoliczności o znaczeniu drugorzędnym, a wręcz nieistotnym dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonych pokrzywdzony uzupełnił na rozprawie swoje pierwotne zeznania o wskazanie faktu, że w dniu zdarzenia wcześniej spożywał alkohol z oskarżonymi. W ocenie sądu odwoławczego nie była to istotna rozbieżność, która mogłaby rzutować na całościową ocenę zeznań pokrzywdzonego. W szczególności, że pokrzywdzony racjonalnie wytłumaczył jej przyczynę.

Przede wszystkim jednak zeznania D. C. nie były odosobnione. Znajdowały bowiem potwierdzenie w zeznaniach świadka L. S., które ten złożył w postępowaniu przygotowawczym (k. 141) i które słusznie sąd I instancji uznał za wiarygodne kosztem jego wykrętnych zeznań złożonych na rozprawie.

Świadek L. S. w sposób spontaniczny opisał relację pokrzywdzonego na temat zdarzenia, którą usłyszał od pokrzywdzonego w dniu 12 czerwca 2020 r., jeszcze zanim udzielono mu pomocy medycznej i zanim interweniowała Policja. D. C. wówczas powiedział L. S., że obaj oskarżeni dźgnęli go nożem. Nie miał co do tego wątpliwości. Oczywiście było to pewne uproszczenie, ponieważ cios zadał mu oskarżony D.K., ale pokrzywdzony od początku wskazywał na udział w rozboju obu oskarżonych.

Sąd odwoławczy podobnie jak sąd I instancji nie miał najmniejszych wątpliwości, że zeznania L. S. złożone na rozprawie były niewiarygodne. Świadek kłamał prawdopodobnie na skutek obawy przed oskarżonymi. Z wyniku wywiadu środowiskowego (k. 169) wynikało, że L. S. wcześniej wypowiadał się bardzo negatywnie na temat oskarżonego D. K., z którym nie chciał mieć więcej do czynienia, i którego określił jako osobę nieprzewidywalną w zachowaniu.

Ponadto przesłuchani w charakterze świadków funkcjonariusze Policji K.K. oraz M. B. zeznali stanowczo, że przesłuchanie L. S. odbywało się z poszanowaniem prawa, a wypowiedź świadka na temat

relacji o sprawcach zdarzenia jaką usłyszał od pokrzywdzonego była spontaniczna.

Należało więc uznać, że zeznania L. S. z postępowania przygotowawczego w zasadniczy sposób wsparły wiarygodność pokrzywdzonego D. C..

Wymaga także podkreślenia, że z karty informacyjnej leczenia szpitalnego D. C. z dnia 12 czerwca 2020 r. (k. 48) wynika, że po przyjęciu na szpitalny oddział ratunkowy w czasie wywiadu podał, że „został ugodzony nożem przez znane mu osoby”.

Nieuprawnione są twierdzenia obrońcy, który wyklucza wiarygodność świadka z uwagi na ilość alkoholu jaki ten spożył w dniu zdarzenia, wprawiając się w stan nietrzeźwości. Sam fakt spożycia alkoholu nie wyklucza bowiem automatycznie wiarygodności świadka, w szczególności w sytuacji gdy świadek był konsekwentny i nie miał żadnych wątpliwości co do sprawców zdarzenia, a jego zeznania znajdowały potwierdzenie także w innych, wyżej wskazanych dowodach. Okoliczność otrzymania przez świadka ciosu nożem w nogę o skutkach wymagających pomocy medycznej, co naturalne utkwiała w pamięci świadka pomimo spożytego alkoholu.

Sąd I instancji w sposób logiczny i wyczerpujący uzasadnił dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. S. i dlaczego uznał za wiarygodne dowody przeciwne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego obrońca oskarżonego M. S. we wniesionej apelacji prowadził jedynie polemikę z oceną dowodów

przeprowadzoną przez sąd I instancji. Zarzuty apelacji nie wytrzymały konfrontacji z logiczną oceną materiału dowodowego, którą przeprowadził sąd I instancji na podstawie całokształtu ujawnionych na rozprawie okoliczności.

Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 410 k.p.k. Z naruszeniem art. 410 k.p.k. mamy do czynienia jedynie wówczas, gdy sąd opiera swoje orzeczenie na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności. Przy czym oparcie się przez sąd, po przeprowadzeniu kompleksowej oceny dowodów, na wybranych dowodach, przy jednoczesnym odmówieniu wiary dowodom przeciwnym nie stanowi naruszenia dyspozycji wskazanego przepisu.

W ocenie sądu odwoławczego pozbawione logiki było stawianie przez obrońcę jednocześnie zarzutu obrazy art. 7 i art. 5 § 2 k.p.k. Skarżący kwestionował ocenę dowodów, a takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2 k.p.k., tylko art. 7 k.p.k. Jeżeli ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego lub innym dowodom, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów, wynikającej z treści art. 7 k.p.k.

Skuteczne posłużenie się zarzutem obrazy art. 5 § 2 k.p.k. może przynieść oczekiwany przez skarżącego efekt jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. O naruszeniu tego przepisu można więc mówić wówczas, gdy sąd, ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego, co w tej sprawie nie miało miejsca (porównaj postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2016 r. sygn. akt III KK 22/16, Prok.i Pr.- wkł. 2016/5/13)

Nie może być więc mowy o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. skoro sąd I instancji dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, który prawidłowo ocenił, dając tej ocenie wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji wskazał dlaczego jednym dowodom odmówił wiarygodności i dlaczego nie ocenił pozytywnie innych dowodów.

Nie znalazł również aprobaty sądu odwoławczego zarzut obrazy przez sąd I instancji art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie wskazanych dowodów z urzędu. W ocenie sądu odwoławczego sąd I instancji dysponował bowiem kompletnym materiałem dowodowym i nie miał powodów do wydłużania trwającego postępowania karnego poprzez przeprowadzenie dowodów, które nie miały znaczenia dla rozpoznania sprawy, lub których

<p>prawidłowe przeprowadzenie było niemożliwe.</p> <p>Słusznie doszedł sąd I instancji do wniosku, że zebrany materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia. Sąd odwoławczy podzielił w całości prezentowane stanowisko, czego wyrazem było nie uwzględnienie na rozprawie odwoławczej wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego M. S.. Należy podkreślić, że sąd orzekający ma obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy strony nie wnioskują o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów sam uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 lipca 2020 r., sygn. akt II KK 184/20, LEX nr 3127099). Taka sytuacja nie zachodziła w rozpoznawanej sprawie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek był niezasadny z powodu, dla których sąd odwoławczy nie uwzględnił zarzutów obrońcy.</p>		

<p>Brak było również jakichkolwiek podstaw do uznania orzeczonej wobec oskarżonego M. S. kary 3 lat pozbawienia wolności jako rażąco niewspółmiernie surowej, skoro została orzeczona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za czyn z art. 280 § 2 k.k.</p> <p>Sąd odwoławczy podzielił argumenty sądu I instancji dotyczące orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz dotyczące orzeczonego środka kompensacyjnego.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego M. S. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony M. S. dopuścił się przypisanego mu czynu, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozwalał na przyjęcie w sposób nie budzący wątpliwości sprawstwa oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, należało stwierdzić, że sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mającego wpływ na jego treść. Dla porządku należy więc wskazać, że błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika albo z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji nie dopuścił się, o czym</p>		

<p>była już wyżej mowa w rubryce 3.2 formularza, przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, a zaskarżony wyrok pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Jego wydanie zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy i jednocześnie sąd I instancji rozważył istotne okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego M. S.. Obrońca nie zdołał wykazać sądowi meriti uchybień przy ocenie dowodów, polegających na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Nie przedstawił argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć zasadność stanowiska wyrażonego w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadny z powodów nieuwzględnienia zarzutu obrońcy.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	-----
Zwięzle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego Częstochowie z dnia 18 stycznia 2021 r. , sygn. akt II K 86/20 w całości.	
Zwięzle o powodach utrzymania w mocy	
Z uwagi na nieuwzględnienie z powodów opisanych we wcześniejszych rubrykach formularza zarzutów obu apelacji.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięzle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Zwięzle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	-----	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

Punkt 2	Sąd zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego z uwagi na sytuację materialną oskarżonych.	
7. PODPIS		
SSA Grzegorz Wątroba SSA Marcin Ciepela SSO del. Rafał Doros		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D.K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt 1 wyroku w części dotyczącej uznania oskarżonego za winnego zarzutu z punktu II aktu oskarżenia.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. S..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 2, 3 zaskarżonego wyroku.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana